

Вещиците

Развалени бонбони

Някои истории са развалени от самото начало. Някои истории са напълно изгнили.

Като онази, която бе убила майка ми – помисли си Хестер, докато вървеше през тъмната гора. Майка ѝ си бе живяла мирно в джинджифиловата си къщичка, когато двама малки вандали започнали да ядат покрива ѝ. Сама в люлката си, Хестер се бе събудила и се бе втренчила в лицата на две страховити деца с изцапани с бонбони и трохи дебели бузи. Те бяха погледнали бебето, което току-що бяха направили сираче, и бяха избягали като страхливци, оставили разрушени едно семейство и един дом. И бяха *възнаградени* за това, приветствани като герои и бяха станали легенда, докато майка ѝ бе изгоряла във фурната. От онзи ден винаги, когато усетеше някоя несправедливост, история, която завършваше погрешно, Хестер долавяше неприятната кисела миризма на развалени бонбони.

Точно както я усещаше сега.

Въпросната история беше кратка и заявяваше прост факт, но цялото тяло на Хестер настръхна като котка сред змии. Не знаеше колко дълго съобщението е било там, горе, високо над Безкрайната гора. Но след като бе пътувала дни под земята от

Гномландия, новината на Лъвската грива я очакваше, когато се бе появила на повърхността:

Сватбата на крал Риан и принцеса Софи
ще се състои, както е предвидено, тази събота
по залез-слънце в замъка Камелот. Поканени
са да присъстват всички жители на Гората.

Както и останалите съобщения на крал Риан, това също беше написано със златни букви на фона на облаците. Риан беше доказан лъжец и всяко от писанията му беше капан. Но в сегашното съобщение липсваше помпозността на останалите. То беше кратко и простичко... и въпреки това хлъзгаво по начин, по който не можеше да определи...

До нея се появи сянка.

– Това е глупаво, Хестер. Трябва *веднага* да се върнем – каза Анадил с черна качулка на главата, която скриваше бялата ѝ коса и червените ѝ очи. – Софи ни предаде. Ще се омъжи за Риан по залез-слънце. *Тази* вечер. Това казва съобщението. А слънцето залязва бързо. Или се връщаме в Камелот и спираме тази сватба, или всички ще *умрем*.

Хестер не ѝ обърна внимание, загледана в светлините на Борна Корик пред тях. Когато тя и приятелките ѝ влезеха в това ново кралство, трябваше да са внимателни. Като всички жители на Гората, хората в Борна Корик щяха да търсят ученици от Училището за Добро и Зло.

До нея застана втора сянка...

– Ани е права – каза Дот, също с черна качулка. – Освен това няма как да влезем в онези пещери: *невъзможно* е. Но ако се върнем сега, ще се промъкнем на някой влак на Цветната транспортна система от Рейвънбоу. Той може да ни отведе в Камелот навреме, за да спрем сватбата...

– И да оставим *Мерлин* ли? – попита Хестер. – Това беше задачата, която ни даде Рийпър. Да спасим магьосника от пещерите Контемпо. Да спасим най-силното ни оръжие. Сватба-

та не е наша мисия. Софи не е наша мисия. *Мерлин* е нашата мисия. А ако има едно нещо, което ние, вещиците, спазваме, това са обещанията ни.

Тя тръгна напред, но Анадил препречи пътя ѝ.

– Обещанието ни е безсмислено, ако Риан стане Единственият Истински Крал! – каза бледата вещица. – Той има нужда от две неща. Да накара всички сто кралства да изгорят пръстените си. И да се ожени за Софи, която да стане негова кралица. Когато направи двете, ще получи силата на Разказвача. Щом сватбата е по залез-слънце, това означава, че всички пръстени вече са изгорени! Женитбата му със Софи е последната стъпка. Това ни каза Софи в Гномландия. Когато тя стане кралицата на Риан, Лъвската грива ще стане новият Разказвач. Риан ще може да пише каквото поиска и да го накара да стане истина! Може да заличи кралства, да убие приятелите ни, да ни унищожи с едно драсване на писалката! Приказката ни ще *приключи*...

– Не може всички пръстени да са изгорени, защото Нотингам все още има пръстен. *Бащата* на Дот има пръстен – отбеляза студено Хестер. – А шерифът няма да изгори пръстена си заради крал Риан. Той го мрази повече, отколкото го мразим ние. Дори и ако шерифът умре, пръстенът ще отиде при Дот. А ние ще направим всичко по силите си, за да защитим Дот и онзи пръстен. Точно както ще го направим и за Мерлин. – Хестер мина покрай тях и дръпна качулката си по-надолу.

– Не разбирате ли? Софи се *омъжва* за него! – каза Анадил. – Или за да спаси себе си, или за да е кралицата на Камелот...

– Наистина ли мислиш, че Софи би се омъжила за *Риан*? – възрази Хестер. – След като ни помогна да *избягаме* от него?

– Това е написал Риан! – каза Дот. – Това казва неговата история!

– *Неговата* история – извика Хестер и погледна гневно към небето. – Нещо не е наред с това съобщение. И докато не

разбера какво е, ще се придържаме към плана си. Освен това, ако има едно нещо, което съм научила за Софи, то е, че е по-добра вещица от всички нас. Сигурна съм, че държи нещата под контрол.

– Хестер, слънцето ще залезе след час – не се отказваше Анадил.

– Още една причина бързо да намерим Мерлин. Той е най-добрият ни шанс да победим Риан. Затова Риан го затвори в пещерите.

– Тогава защо просто не го е *убил*? Доколкото знаем, Мерлин може вече да е мъртъв или е използвал Магьосническото си желание и това е напразно пътуване, което ще погуби и нас.

– Магьосническо желание ли? – попита Дот. – Това желанието, което изричаш в пещерата на Аладин, ли е?

– Това е желание на Духа в лампата, глупачке. Не е чудно, че се провали в часовете на Лесо – каза Анадил. – Всички магьосници имат по едно желание. Използват го, за да изберат кога и как да умрат.

– Няма никакъв начин Мерлин да е използвал желанието си, докато ние все още сме в опасност – напомни ѝ Хестер, докато се приближаваха до портите на Борна Корик. – Мерлин е някъде там. И има нужда от помощ.

– Не мислиш трезво, Хестер. Да кажем, че е в тези пещери – съгласи се Анадил. – Пещерите Контемпо са времеви капан. Дори и само няколко секунди вътре, и излизаш с години по-възрастен. Мерлин е там от *седмици*.

– Тогава се върнете без мен – предизвика ги Хестер и мина през портите...

Но веднага спря.

Анадил и Дот – също.

Земята в Гората бе изчезнала, заменена от небе. Вещиците вече не бяха на горска пътека: стояха върху залеза, върху платно от пурпурно и розово. Съобщението на Лъвската грива се беше преместило от високо над главите им долу в краката им и застила-

ше пътя пред тях. Всяка златна буква беше с размерите на къща, издълбана върху хоризонта под обувките им, и съобщението за сватбата на крал Риан бе станало новата пътека. Докато вещиците пристъпваха мълчаливи и объркани по нея, Хестер отново усети миризмата на развалени бонбони и свела поглед надолу, започна да оглежда думите на Риан за гнилото в тях...

– Хестер? – каза Дот, втренчена нагоре.

Хестер примигна.

Не само небето се беше обърнало с главата надолу.

Цялото *кралство* Борна Корик беше с главата надолу.

Беше чувала за тази страна, където светът се люлее с главата надолу, но беше съвсем друго да я види в истинския живот. Тук земята беше високо в небето, таван от пръст, а небето беше там, където трябваше да е земята. От покрива от пръст надолу се спускаха пурпурни бобени стебла, които се протягаха към равния под от облаци.

Обърнати къщи се гушеха сред бобените стебла, обитателите вътре също бяха обърнати заедно с мебелите и вещите си, освободени от законите на гравитацията. Пурпурни стълби от пълзящи растения и скрипци свързваха бобените стебла като пътища, а увиснал мост от цветя свързваше селото с главния площад. Вещиците се приближиха до тази натоварена арена с обърнати надолу магазини, построени между обърнати с главата надолу статуи. Кралски статуи, сред които Хестер видя каменните глави на краля и кралицата на Борна Корик и децата им, опрени в небесния под, а краката на статуите се издигаха високо над кралството. Отблизо Хестер забележа, че изваяните лица на краля и кралицата изглеждат странно млади. Почти толкова млади, колкото и децата им.

– Ужасно – промърмори Анадил. Докато хората бързаха наоколо, обърнати с главите надолу, двете вещици останаха скрити в сенките на статуите.

– Хората ще ни забележат, Хестер. Ние сме единствените с глави в правилната посока. Освен това пещерите били заоби-

колени от отровно море. А аз не виждам *никаква* вода, да не говорим за море. А ти виждаш ли?

– Сигурно е зад всичко това – каза Хестер и се повдигна на пръсти, но не видя нищо друго освен още магазини и статуи. – Трябва да се промъкнем, без никой да ни познае.

– А после да прекосим отровно море, което дори не виждаме – добави Анадил. – Да не говорим за влизането в омагьосани пещери.

– Ако плъховете ти бяха тук, за да разузнаят, щеше да си полезна, вместо да пречиш – каза Хестер.

– Единият е мъртъв. Вторият е изчезнал. Третият намери Мерлин и каза на Дови къде е. Моят плъх е причината да сме тук. Така че кой е полезният? – сопна се в отговор Анадил.

Но Хестер вече се промъкваше напред и се взираше в пододовете на обърнатите надолу магазини. Вътре в „Хляб от Борна“ обърнати клиенти пълнеха колички с багети, кифли и обърнати надолу торти, докато вътре в „Паднали шивачи“ ята пурпурни нощни пеперуди летяха и поправяха дрехи от обърнати закачалки за чакащи клиенти. В „Салонът на Силви“, съседния магазин, мъже и жени седяха в обърнати столове и четяха вестници, докато носещи се около тях силфиди подстригваха косите им, а лицата на клиентите изобщо не бяха подути, сякаш телата им бяха създадени, за да живеят в обратната посока.

– Светът не е ли обърнат достатъчно наопаки, без всъщност наистина да е наопаки? – чудеше се Анадил.

– Може би така виждат нещата ясно – каза Хестер.

– Хм, бих казала, че тази група е така сляпа, както и останалите – отвърна Анадил.

Хестер проследи погледа на приятелката си към театър с куполообразен покрив, увиснал от върха на пурпурно бобено стебло като коледна топка – на голямата шатра пишеше „Борна Боул“, – с купола, обърнат наопаки, и пълен с публика, седнала с главите надолу, наблюдаваща магически подкаст на коронацията на крал Риан сред призрачна сива светлина. Докато магическият

подкаст повтаряше познатата сцена – Риан притиснал Софи, облечена в скромна бяла рокля с къдрички, – зрителите попиваха всяка дума на краля, а продавачи с главите надолу предлагаха свързани с лъва сувенири: чаши, ризи, шапки, брошки...

– Така ли се забавляват? Гледат коронацията на този негодник отново и отново? – попита Хестер, която не можеше да чуе речта на Риан от толкова далече.

– Вероятно я повтарят на всеки кръгъл час – каза Анадил и наклони глава, за да вижда по-добре. – Странно е обаче. Не помня да е имало магически подкаст на коронацията.

Тъмнокожо семейство в шарени дрехи мина по небесния път, вдигнало глави като вещиците, оглеждащи театъра и останалата част от обърнатото наопаки кралство. *Туристи от Друпати* – помисли си Хестер, като двете с Анадил се усмигнаха принудено, а туристите отговориха на усмивките им, преди да огледат учудено Дот. Дот, която вървеше след тях и смучеше мрачно лозови листа, които бе превърнала в шоколад със светналия си пръст.

– Хората ще забележат светлината ти! – изсъска Хестер и я дръпна в сенките. – И престани да се цупиш!

– Просто... онова, което каза преди малко... – изпъшка Дот. – Ако тате умре, пръстенът на Нотингам *няма* да получа аз. Той промени завещанието си, след като пуснах Робин Худ на свобода. Не мисля, че отново го е променял. – Тя превърна още листа в шоколад с треперещ светнал пръст. – Щом Риан се жени за Софи, значи вероятно вече е взел пръстена на тате. Заради *мен*. Защото тате не можеше да ми има доверие. Което значи, че заради мен тате може да е... може да е...

Строгата фасада на Хестер се смекчи за първи път.

– Ние не мислим така – каза тя, като покри с шепи светлината на Дот и я угаси. – Съсредоточи се върху всичко, което сме направили, за да стигнем дотук. Всяка една от нас изигра ролята си. Вълците нямаше да ни помогнат, ако не ги беше подкупила с шоколадов сняг. Онова вълшебно килимче нямаше да

ни преведе през тунелите, ако Анадил не го беше заплашила с разплитаща магия. Все още сме живи, Дот. Почти стигнахме до Мерлин. Каквото и да е мислил за теб баща ти, когато е променил завещанието си, той вече не го мисли. Той те обича, Дот. Достатъчно, за да се съюзи с Робин Худ – своя най-голям враг, – за да си в безопасност. Където и да е, той ще иска да завършим мисията си.

Дот се замисли над това, загледана в обувките си, преди да си поеме дълбоко въздух и да захвърли шоколада.

– Но да знаете: все още мисля, че Софи се е върнала при Риан. Точно както казва съобщението. Също както когато се върна при Рафал. Прекарва прекалено много време с Агата и Тедрос, започва да ревнува, отчайва се и целува първото момче, което ѝ обърне внимание, дори и да е измамник и убиец.

– Можеше да е по-зле – обади се Хестер. – Можеше да целува Змията.

Дот изсумтя.

През площада премина студен вятър, който накара вещиците да се сгушат по-дълбоко в качулките си, а магическият подкаст на коронацията под купола потрепери. Хестер усети някаква миризма в бриза... нещо, което накара мускулите ѝ да се напрягнат, а демона ѝ да се размърда...

– Морето – каза тя и се обърна към приятелките си. – Наблизо е.

Тя ги поведе напред и трите момичета се плъзнаха по потъмняващия небесен под като прилепи, като внимаваха да избягват светлината на обърнатите фенери, които грееха по бобените стебла. Хестер преведе вещиците покрай „Борна Боул“, като този път чу гласа на Риан по-силно, а соленият мирис на морето ставаше все по-осезаем и по-осезаем...

– Почакайте! Погледнете роклята ѝ! – извика Дот.

– Шшшт! – прошепна Анадил.

– Но това не е роклята, която Софи носеше на коронацията на Риан – настоя Дот. – Сигурни ли сте, че е повторение?